

Autorės žodis > 7

1 skyrius

Iš aktorių gyvenimo > 9

Kęstutis Alčauskis > 10 Aidas Giniotis > 32 Larisa Kalpokaitė > 60
Algirdas Latėnas > 84 Judita Leitaite > 116 Darius Meškauskas > 132
Nijolė Mirončikaitė > 154 Vytautas Paukštė > 172
Saulius Eduardas Pauliukonis > 194 Giedrius Savickas > 220
Ineta Stasiulytė > 244 Rimantas Teresas > 266 Antanas Venckus > 286

2 skyrius

Vėskas gerā, kas gerā bāigas > 308

3 skyrius

Scenos darbininkų filosofijos > 346

Audronė Žigaitytė-Nekrošienė > 347 Algirdas Paulavičius > 347
Asta Preidytė > 351 Saulius Eduardas Pauliukonis > 351
Algirdas Latėnas > 352 Vytautas Taukinaitis > 353
Laima Štrimaitytė > 354 Kristina Kazlauskaitė > 355
Vilhelma Mončytė > 355 Nomeda Bėčiūtė > 356
Adolfas Večerskis > 356 Nijolė Narmontaitė > 357
Larisa Kalpokaitė > 358 Paulius Vološčenka > 360

4 skyrius

Legendinės aprenėjos > 362

Apie Eugeniją Źakytę, Nacionalinio dramos teatro aprenėją > 364

Larisa Kalpokaitė > 365 Eglė Gabrėnaitė > 366

Adolfas Večerskis > 367 Dalia Źakytė > 368

Apie Kotryną Kosmauskaitę, Panevėžio dramos teatro aprenėją > 372

Ligita Kondrotaitė > 373 Algirdas Paulavičius > 374 Rimantas Teresas > 376

Albinas Keleris > 376 Zita Adukevičiūtė-Supronienė > 377

Apie Aldoną Šarlauskię, Šiaulių dramos teatro aprenėją > 378

Juozas Bindokas > 379 Antanas Venckus > 380

Nijolė Narmontaitė > 380 Saulius Eduardas Pauliukonis > 381

Apie Vitaliją Sloveckaitę, Šiaulių dramos teatro aprenėją > 382

Nomeda Bėčiūtė > 383 Inga Norkutė > 384

Nijolė Mirončikaitė > 384 Silva Povilaitytė > 385

5 skyrius

Vargai dėl drapanų > 386

Nomeda Bėčiūtė > 389 Eglė Gabrėnaitė > 389 Ligita Kondrotaitė > 390

Rimantas Teresas > 391 Gytis Padegimas > 392 Algirdas Paulavičius > 392

Dalia Źakytė > 393 Rimgaudas Karvelis > 394 Jautra Źaldokaitė > 394

Nijolė Sabulytė > 395 Juozas Bindokas > 396

Autorės žodis

Dažnai sapnuoju ryškius sapnus, todėl ėmiau juos užsirašinėti.

Viename sapne mažas berniukas pasakė man:

– Kokia tu graži, kai šypsaisi. O kai nesišypsai, atro dai griežta, aš tavęs bijau.

Prisiminusi tą sapną visada nusišypsau, kad sapnų berniukas manęs nebijotų. Šypsauti ir dėl savęs – juk kiekviena norim būti graži.

Kartą pakliuvo į rankas sapnininkas. Vartau, įdomu, ką reiškia sapnuoti artistą?

Aha, štai: sapne regėti artistą – nusiminimas. Pačiam juo sapne būti – nelaimė.

Sapnuoti aktorę – nelinksma s atsitikimas, apgavystė. Mylėti aktorę – nelaimė.

Kaip gerai, kad gyvenime viskas priešingai nei sapnuose.

Nepatikėsite, kiek daug smagių istorijų nutinka aktoriams.

Kad kalbu tiesą, įsitikinsite skaitydami šią knygą. Šįsyk kompaniją aktoriams ir režisieriams palaiko apren gėjos ir scenos darbininkai, itin kūrybingos ir spalvingos asmenybės.

Juk teatras – nuostabi vieta charakteriams atsiskleisti.

Ineta Stasiulytė

aktoriė

Ką daryti,
kad gyventi
būtų linksmiau,
dūšioje šviesiau?

Man atsakymas labai aiškus. Turim suprasti vieną dalyką: visi esame čia laikinai. O tada iškart kyla klausimas: ką renkamės? Ko norime – liūdėti ar džiaugtis? Atsikeli iš ryto ir nusprendi.

Nepritariu sakantiems, kad aktoriai turi gyventi pusbadžiu, kad užsidarę turi kankintis, metų metus laukti, kol kas nors pasiūlys vaidmenį. Man atrodo, kūryboje turi būti daug džiaugsmo, o ne vaikščiojimo koridoriais, einant iš proto, kankinantis dėl vaidmens. Teatre tiesiog bandai – vienaip, kitaip, kol pavyksta, o kitu laiku džiaugiesi gyvenimu.

Aut.: Pirma kovo diena, šešta valanda ryto. Lauke spaudžia šaltukas, smagiai pasnigę, girdžiu, kaip už langų praeiviams po kojomis girgžda sniegas. Kad namie būtų jaukiau, užkuriu židinį. Už poros valandų susitiksime su Ineta. Dar nė vieno neteko kalbinti taip anksti. O ką daryti, kai mudvi abi tokios veiklios? Svarsčiau, kuo čia pavaišinus viešnią? Prikepiu blynelių su varške. Galvoju, iškepsiu ir pyragą, nes žinau, kad Ineta smaližė. Ir pataikiau! Su koku pasigardžiovimu ji kirta

už du, iš tiesų už du, nes, pasirodo... laukiasi. Tas rytas mudviem buvo ištis pavasariškas: pokalbis jautrus, šiltas ir labai atviras.

Abi esame žemaitės iš Telšių, tai *diejuom šnektuos kap no vėškas, pasiruokavuom-nuogne, truopne, dikte gera.*

apie save

● Buvau šešerių ar septynerių. Prisimenu, sėdžiu viena kambaryje ant žalio kilimo ir staiga dingt: aš esu visiškai viena. Atlekiu apsiverkusi pas Mamą, skutančią bulves, ir sriūbaudama skundžiuosi:

– Mama, aš esu visiškai viena!

Mama ėmė guosti:

– Tu ne viena. Juk turi Tetę, mane, sesę.

– Tu manęs nesupranti, aš esu visiškai viena!

Jau tada supratau, kad ir gimsti vienas, ir miršti vienas. Ir man tai buvo šokas.

Tas suvokimas sukelia nerimą, todėl reikia susidraugauti su savimi. Pats sau turi būti draugas, turi palaikyti save, su savimi susitarti, neteisti savęs, nekaltinti, nebausti, turi nusiteikti pozityviai.

Mano gyvenimo kredo: „Net jei tave kas nors prarijo, visada turi dvi išeitis.“ Man gyvenime nėra neišsprendžiamų problemų.

Aktoriaus gyvenime nėra stabilumo: tai turi vaidmenų, tai neturi, bet aš visiškai to nebijau, aš susirasčiau, sugalvočiau, ką veikti, nes nebijau jokio darbo. Tai paveldėjau iš Tėvo, jam nebuvo žodžio „nemoku“; reikės – ir išmoksi. Visko gali išmokti. Netgi įpusėjęs gyvenimą gali pakeisti profesiją.

Man labai svarbi laisvė, kai niekas nevaržo, neblokuoja galimybių. Tada nuveikiu daug daugiau, nei pati galėjau tikėtis.

Turbūt didžiausią įtaką mano aktorystei padarė sesės gimimas. Aš pavydėjau, kad mažei skiriama daugiau dėmesio; buvau įpratusi, jog dėmesys priklauso vien tik man. Tetis turėjo kamerą, mus filmuodavo. Ir dabar pasižiūrėjusi tuos įrašus, kai man buvo šešeri, o sesei treji, akivaizdžiai matau, kad pavydėjau. Kadre Mama kreipiasi į seserį: „Sonatėle, paduok man...“, ir aš susiraukusi nusisuku, nes ne į mane kreipėsi. Nors tėvai dievagojasi dėmesio skyrę abiem vienodai,

man tuo metu atrodė kitaip. Matyt, mano mažoje galvelėje formavosi noras išsiskirti, kad į mane atkreiptų dėmesį.

Aš nuolat ką nors sugalvodavau. Pavyzdžiui, „randu“ duonoje adatą (žinoma, prieš tai pati ją tenai įkišusi). Perlaužiu duoną ir nustebusi sušunku:

– Žiūrėkit, ką radau!

Paskui tėvai draugams pasakoja:

– Tik pamanykit, Ineta duonoje adatą rado.

O aš tokia ypatinga sau atrodau, kai visi mane aptarinėja!

Noras dominuoti žadindavo fantaziją. Palėpėje virsdavau „ragana“ ir gamindavau raganiškus žolelių mišinius. Rengdavau koncertus ir jiems vadovaudavau. Sesę kviesdavausi tik kaip pagalbininkę: atnešk, paduok. Už koncertus rinkdavau iš tėvų pinigų. Jei namuose vykdavo baliukas, įsilinksminęs Tetis sugadindavo visą programą, nes nuolat komentuo-davo, o įsismaginęs leisdavosi šokti.

– Teti, nu sėskis! – prašydavau.

Jis pakludavo, bet ir vėl nenustygdamas eidavo šokti, nes aš dainuodavau smagias dainuškas.

– Nu, Kazy, baik, sėdėk, žiūrėk! – tramdydavo Mama.

Abi su sese dažnai tupėdavome medyje, slapstydavomės nuo babos. Būdavo, tupim kriaušėje ir krizenam girdėdamos, kaip baba kalbasi su vištomis lyg su žmonėmis, vadina vištas visokiausiais vardais, barasi ant jų, auklėja. Man taip knietėdavo atkartoti visas tas intonacijas: babos bambėjimą, vištų kudakavimą. Ir atkartodavau gana tiksliai. Aš nuolat stebėdavau aplinką, o stebėdama stengdavausi pajusti, kodėl žmogus elgiasi vienaip ar kitaip. Dabar tai man labai padeda vaidinant, tai aukso vertės patirtis.

Mylimiausias mudviejų su sese žaidimas būdavo „Jeigu pamatys, nebežaidžiam“. Esmė to žaidimo tokia: gyvenome nuosavame name, bočius su baba pirmame aukšte, o mes antrame. Sėdi bočiai ant *sofės* prie televizoriaus tamsoje, šviečia tik ekranas, o mudvi su sese iš antro aukšto sėliname į pirmą. Labai tyliai atidarome duris ir per virtuvę, per koridorių šliaužiame į svetainę, kur sėdi mūsų bočiai. Šliaužiame ratu aplink fotelius, stalą, bočiams palei kojas. Bočiai nuduoda, kad mūsų nemato. Bet jei užklumpa, mudvi klykdamos bėgam laiptais

aukštyn, į savo namus, ir vėl pradedame žaidimą iš naujo. Po kokio trečio karto bočius neapsikentęs čiupdavo šlepetę, „Lebiškulmat!“ – pagrūmodavo kumščiu. Ir mudvi klykdamos, griuvinėdamos dumdavom lauk.

Mane visada žavėjo mistiniai, nepaaiškinami dalykai. Skaitydavau žurnaliuką „UFO“ ir susidomėjusi žiūrėdavau Kašpirovskio seansus per televiziją. Tėvai, matydami, kaip mane tai veikia, drausdavo tas laidas žiūrėti ir varydavo miegoti. Bet aš vis tiek ištempusi ausis klausydavausi, ką jis ten šneka. Mane jis veikdavo net per uždarytas duris, nes tėvai rasdavo mane paveiktą hipnozės, grojančią menamu smuiku arba raudančią; matyt, taip valiausi iš vidaus. Aš pasiduodavau hipnozei. Gal dėl to, kad labai tikėjau tokiais dalykais? Jeigu veikia mases, kaip čia nepaveiks jauno jautraus žmogaus, kuris tuo šventai tiki.

Priešais mūsų namą stovėjo daugiabutis. To namo penktame aukšte gyveno mano pusbrolis. Aš buvau jį mirtinai įsimylėjusi. Galėdavau dienų dienas žiūrėti į jo buto langus. Matydavau, kada užgęsta šviesos, kokios gėlytės auga, kada užuolaidos atitrauktos, kada užtrauktos. O vaizduotė kurdavo paveikslus: kaip jis už tų užuolaidų gyvena, ką valgo, kaip miega. Atsisėsdavau prie lango ir užvertusi galvą laukdavau – gal pasirodys, gal pažiūrės, pamojuos. Tai buvo svajonė. O kai pusbrolis ateidavo per gimtadienius, išraudusi negalėdavau žodžio pratarti, sėdėdavau lyg suparalyžiuota. Štai kokia buvo meilė.

Vaikystėje buvau liesa kaip pagaliukas ir labai lanksti, man nieko nereikiškė padaryti špagatą, tiltelį. Yra nufilmuota, kaip Tetis pakelia mane už rankų, o aš tik švyst ore ir padarau špagatą. Nuo ketverių lankiau liaudies šokių būrelį. Atvažiavusi iš Maskvos baletu dėstytoja pamačiusi mane šokančią norėjo išsivežti į Maskvą, bet tėvai neleido. Ir ačiū Dievui. Žiūrėdama baletą aš negalėdavau atitraukti nuo šokėjų akių, man atrodydavo, kad jie skraido. Aš žinojau, kad irgi taip sugebėčiau.

Nuo šešerių iki šešiolikos šokau pramoginius šokius. Buvo daug ašarų, ne kartą norėjau mesti, bet tėvai spaudė lankyti. Labai nesisėkė su partneriais: vienas per storas, kitas negražus. Mane vadino Staska, ir man tai skambėdavo kaip pasityčiojimas. Aišku, esu labai dėkinga tėvams, kad spaudė. Man tai išėjo į naudą.

Mokykloje buvau labai aktyvi, dalyvaudavau visuose renginiuose, pasirodymuose. Visi mano vaidmenys būdavo komiški, rinkdavausi tokius, kad galėčiau parodyti charakterį. Gal dėl to žavėdavo raganos, o princesės būdavo neįdomios?

Pramoginiai šokiai – tai grožio kultas, elegancija, moteriškos manieros. Manęs, kitaip nei daugelio mergaičių, grožio kultas nedomino, todėl mano *šokėjiška* šypsena labiau primindavo parodiją. Man patikdavo kurti charakterį, o ne dėtis gražuole.

Lankiau teatro studiją „Aglia“, kuriai vadovavo Laima Adomaitienė. Spektaklyje „Pasmerkti namai“ gavau labai sudėtingą pagrindinį vaidmenį. Man tai buvo didžiulis išbandymas ir mokykla visam gyvenimui. Pagal siužetą mano herojė eina bėgiais ir finale puola po traukinį. Aš, paauglė, tą jos mirtį tiesiog išgyvendavau, susitapatindavau su personažu. Fantaziją perkeldavau į gyvenimą. Būdavo, po repeticijos einu gatve ir galvoju: einu nežinia kur, neturiu namų... Išeiti iš vaidmens man, šešiolikmeči, būdavo labai sunku. Dirbdavom iki dvyliktos nakties. Supratau, kad jeigu nori vaidinti gerai, reikia įdėti nepaprastai daug pastangų. Tai buvo pirmas mano spektaklis, su kuriuo apvažiavome daug užsienio festivalių, ir pirmas mano vaidmuo, už kurį gavau nemažai apdovanojimų.

Telšiuose pati sau buvau gražiausia pana, bet kai atvažiavau į Vilnių stoti į aktorinį, nustebau: vajė, kiek jų daug, tų gražuolių! Net depresija buvo užpuolusi. Ir vėl užsidegiau noru įrodyti, kad esu nepėsčia. Buvau jau užsigrūdinusi teatro studijoje. Ir atspari žvaigždžių ligai.

Per stojamuosius ta patirtis labai pravertė.

Rimas Tuminas duoda užduotį:

– Stasiulyte, tu būsi vapsva, o tu, Vaitiekūnai, – krūmas.

Režisieriui dar nespėjus išsakyti užduoties iki galo, aš jau buvau virtusi vapsva. Taip troškau įstoti, kad zvimbiau, skraidžiau ratais aplink Mantą Vaitiekūną, vaidinantį krūmą, įsijaučiau taip, kad net galva apsisuko. Vos nenualpau nuo to zyzimo, matyt, buvau afekto būsenos.

Paskui paprašė padainuoti. Buvau išmokusi labai sudėtingą žemaičių liaudies dainą, bet susijaudinusi uždainavau vos girdimu balseliu.

– Ne, ne, ne! – pertraukia Tuminas. – Pabandyk padainuoti taip, lyg būtum išgėrusi penkiasdešimt gramų.

Ir staiga balsas atsirišo, kad užplėšiau!

– O dabar dar penkiasdešimt.

Uždainavau dar drąsiau.

– Na, ir dar penkiasdešimt.

Jis mane taip „nugirdė“, kad paskutinę solo partiją atlikau visiškai atsipalaidavusi.

Aut.: Aš gerai pažįstu Inetos tėvus, mudu su Kaziu toje pat mokykloje mokėmės. Inetai ruošiantis stoti į Muzikos ir teatro į akademiją, jie paskambino man ir paprašė susitikti – Ineta norinti manęs paklausinėti apie stojamuosius. Ineta man pasirodė užsispyrusi kaip tikra žemaitė, žinanti, ko nori, gal tik kiek susikausčiusi. Tėvai vis ragino: „Na, sakyk, sakyk, juk paprastai esi drąsi.“

Ineta: Žinoma, šiek tiek varžiausi, nes jaudinausi. Labai rūpėjo išgirsti iš Jūsų, jau praėjusios visus tuos kryžiaus kelius, ką turiu žinoti stodama. Ir tai, ką papasakojot, man labai pravertė per stojamuosius.

Prisimenu, pasakiau Jums, kad esu skaičiusi knygų apie vaidybą. Jūs manęs paklausėt: „O kas įsiminė, kas įstrigo?“ Jei manęs to būtų paklausę per stojamuosius, tikrai nebūčiau atsakiusi. O kalbėdama su Jumis turėjau laiko pagalvoti. Atsakiau, kad įstrigo viena perskaityta mintis: „Vaidinti turi atsiribojęs nuo visko, negalvodamas, gerai vaidini ar negerai“, ir kad ta mintis man nesuprantama, kelia nuostabą. Kaip galima vaidinti ir nejausti, gerai vaidini ar prastai?

Ir Jūs man pasakėt: „Labai gerai, kad taip galvoji, taip ir komisijai pasakyk, jeigu klaus.“

Ir atsitiko taip, kad per stojamuosius egzaminus manęs būtent šito ir paklausė: „Kas tau iš tų perskaitytų knygų įstrigo?“ Ir man jau nebuvo sunku atsakyti. Manau, tai man labai pagelbėjo stojant.

Aut.: Vėliau su Ineta susitikom jau kaip kolegės spektaklyje „Palaukit, kieno čia gyvenimas?“ (rež. Jonas Vaitkus). Jame aš vaidinu architektę Kler Harison, po avarijos paralyžiuotą, prikaustytą prie lovos ir norinčią gauti leidimą numirti, Ineta vaidina man atstovaujančią advokatę. Spektaklis iki dabar eina Vilniaus mažajame teatre.

„**P**alaukit, kieno čia gyvenimas?“

Spektaklyje „Palaukit, kieno čia gyvenimas?“ advokatė, kurią vaidinu, – tai moteris robotas. Jos žodžiuose nėra jausmo. Mano pačios žodyne daug jausmo, vaizdinių, o čia sakiniai dalykiški, sausi, griežti. Todėl labai jaudinuosi prieš kiekvieną spektaklį. Atmintinai iškalną tekstą susakau automatiškai, kitaip sutrikčiau ir pamesčiau giją. Vienintelis jausmingas gabaliukas finalinėje atsisveikinimo scenoje – kai leidžiama išjungti kvėpavimo aparatus, kai Kler Harison leidžiama numirti; tai vienintelė vieta, kur aš galiu parodyti jausmus.

Tame spektaklyje aš nuolat persirenginėju: keičiu rūbus, batus, šukuosenas. Žodžiu, daugiau persirenginėju nei vaidinu.

Kartą „Palaukit, kieno čia gyvenimas?“ vaidinome po ilgesnės pertraukos. Po vasaros mano partneris atėjo šiek tiek pasitaisęs, matau, jam niekaip nepavyksta užsisėgti kelių. Tempia tempia, vargsta vargsta, galiausiai įkvėpęs oro šiaip ne taip užsisėgė užtrauktuką ir kaip nesavas išėjo į sceną. Turime suvaidinti flirto sceną. Aš rankos mostu kviečiu jį prisėsti, bet, matau, partneris purto galvą, suprask: „Ne, ne, ne, tik jau ne sėstis.“ Kai pamačiau jo veido išraišką ir kad laiko suėmęs už švarko skverną, mane toks juokas suėmė. Tąkart scena įgavo gyvenimiškų spalvų.

Kitą sykį nutiko dar kitaip. Turiu bronchinę astmą, bet dažnai būna, kad scenoje užsimiršti, ir visos ligos praeina. Artėja labai svarbi finalinė scena: teisėja (Inga Burneikaitė) tuoj paskelbs, ar ligonei jos pačios prašymu bus leista numirti. Įtampa auga. Ir jaučiu, kad prasideda astmos priepuolis. Žinau, kad jeigu tik krenkstelėsiu, tai nebesustosiu, imsiu dusti. Ko tik nedariau, kad sulaikyčiau kosulį: ir orą plaučiuose užlaikiau, ir kojas gnaibiau, ir rankas. Ašaros tekėjo upeliais, bet tvardžiausi iš paskutiniųjų. Galų gale sulaukusi paskutinių teisėjos žodžių: „Aš įsakau ją paleisti“, užsidengiau burną delnu ir springdama, kosėdama (neva mano herojei šokas) išmoviau iš scenos.

„Madagaskaras“, rež. Rimas Tuminas, Arvydas Dapšys.
Ineta Stasiulytė (Helė), Gintarė Latvėnaitė (Salė, kairėje).

„Mistras“, rež. Rimas Tuminas.
Ineta Stasiulytė (Margaret).

„Svajonių piligrimas“, rež. Jonas Vaitkus.
Ineta Stasiulytė (ponia), Tomas Kliukas (ponaitis).

„Palaukit, kieno čia gyvenimas?“, rež. Jonas Vaitkus.
Ineta Stasiulytė (advokatė Helen Hill),
Gediminas Girdvainis (daktaras Emersonas),
Vaida Būtytė (vyresnioji medicinos sesuo).

Nenumatyti atvejai

Spektaklio „Pasmerkti namai“ repeticija. Lipu kopėčiomis, ir staiga viena lempa virš scenos paukšt, užgęsta. Po kurio laiko užgęsta dar viena lempa. Vidinis balsas kužda man: „Vaidink toliau, kad ir kas atsitiktų.“ Staiga šviesa scenoje visai dingsta, bet kažkodėl užsidega žiūrovų salėje. Matau, mano partneris sunerimęs dairosi į šalis, o aš ir toliau vaidinu.

– Ačiū, Ineta! – išgirstu režisierės balsą.

Tai buvo pirmoji tokia mano patirtis, ir vis dėlto nesutrikau. Dabar, kai scenoje atsitinka kas nors netikėto, man tik dar įdomiau.

Tačiau kartais nieko negali sau padaryti. Syki dviese su Valda Bičkute vedėme šventinį renginį. Buvo vaizduojami besikeičiantys metų laikai. Kabiname scenoje marškas, kažkuri ne taip ištarėme žodį, ne taip sukirčiavome, ir staiga toks myžjuokis užėjo. Bandėme giliai kvėpuoti, bet nepadėjo. Galiausiai pasislėpėme už tų marškų ir purtėmės iš juoko, kol apsiraminom. Tai buvo tas atvejis, kai jokia vidinė komanda „Susiimk!“ nepadeda.

Strimgalviais

Mudu su Deividu (**aut.:** Deividu Meškausku, Inetos vyru) važiavome į Anykščius, į jo gimtinę. Buvome paprašyti pastatyti keletą šokių, ilgai derinome grafikus, mūsų ten seniausiai laukė. Aš turėjau vienintelę laisvą dieną ir paskyriau ją Anykščiams.

Anykščiuose buvome maloniai sutikti, nuvesti į repeticijų salę. Staiga girdžiu, skamba mano mobilusis. Galvoju: „O Jėzau Marija, neišjungiau telefono.“

Atsiliepusi girdžiu režisieriaus padėjėjos balsą:

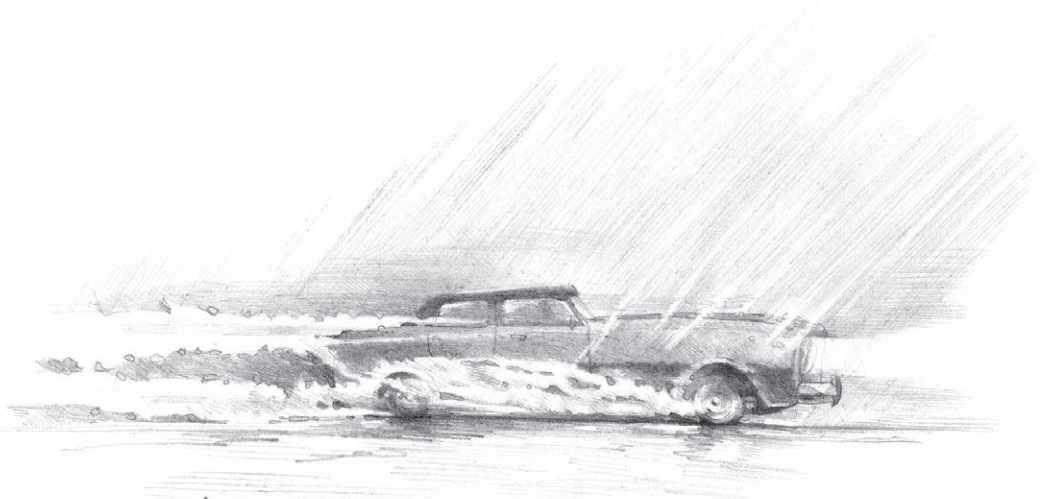
– Ineta, kur esi?

Tokį klausimą aktorius paprastai išgirsta likus pusei valandos iki spektaklio pradžios. Aš net pritūpiau.

– Taigi tau šiandien spektaklis, „Mistras“, – sako man režisieriaus padėjėja.

– Aš Anykščiuose, šimtas kilometrų nuo Vilniaus... Tuoju būsiu, – pažadu. Baigusi pokalbį pasisuku į savo vyrą: – Deividai, man spektaklis. Duokš mašinos rakčiukus!

O lietus pila, slidu, valytuvai dirba kaip pašėlę, per juos kelio nematyti. Lėčiau į Vilnių kaip beprotė. Tik prieš pat Vilnių atsipeikėjau: juk šitaip rizikuodama ir užsimušti galiu.

Lėčiau į Vilnių kaip beprotė

Kol nusigrimavau, kol peruką užsimaukšlinau... Spektaklis vėlavo keturiasdešimt minučių. Žiūrovai buvo vaišinami kavinėje vynu mano sąskaityta, o žiūrėdami vaidinimą turbūt spėliojo: „Ir kuris iš aktorių taip prisilakė, kad į spektaklį pavėlavo?“

O aš perrašinėju datas į naują užrašų knygutę ir per klaidą neužsirašiau, kad tą dieną man „Mistras“. Tai buvo košmaras, niekam tokio nelinkėčiau.

Kiti košmarai

Košmariškiausias mano sapnas toks: reikia eiti į sceną, bet aš pavėluoju ir vietoj manęs jau vaidina kita aktorė. Pamato mane ir sako: „A, jau grįžai? Tai dabar eik ir vaidink.“ Aš persigandusi prieštariauju: „Negaliu eiti vietoj tavęs, žiūrovai nesupras, kodėl staiga aktorė pasikeitė.“

Scenos galia

Kartą pasigavau baisų roto virusą: pasiutę skausmai, fontanai per visus galus. O abu su Devidu viename renginyje turėjome sušokti keturis šokius, labai ekspresyvius, su pakilnojimais, pasivartymais, triukais. O mane taip surietė, kad stovėdama užkulisiuose negalėdavau atsitiesti. Bet vos tik užgrodavo muzika, visi skausmai išsilakstydavo. Žiūrovai nė nepastebėjo, kad su manim kažkas ne taip. Po šokio aš vėl stoviu užkulisyje susirietusi, skausmo surakinta, paskui vėl sušoku kaip niekur nieko. Žmogaus galimybės išties beribės, o scena tikrai gydo.

Duetas visam gyvenimui

Būdavo, išgirstu dainą ir iškart užsirašau į sąsiuvinuką, ką jaučiu. Klausydamasi muzikos fantazuodavau: štai pora ant bedugnės krašto; arba štai moteris slaugo buliaus sužeistą toreadorą iki paskutinio jo atodūσιο. Turėjau visą sąsiuvinį tokių istorijų.

Kartą skambina iš televizijos ir kviečia į projektą „Šok su manim“. Man nereikėjo galvoti temų, užteko pasiimti savąjį sąsiuvinuką. Deividas labai gerai išmano šokio techniką, o aš sugebu įkūnyti mintį. Buvom tiksliai pasidaliję, kas ką daro, ir tai labai pasiteisino.

Kiti įsimyli užvaldyti romantikos, o mūsų pažintis prasidėjo nuo durų trankymo. Siuntinėjom vienas kitą kuo toliau tol, kol galiausiai supratom, kad niekur nedingsi, teks toliau dalyvauti laidoje. Ir tapom puikiu duetu. Ne tik „Šok su manimi“, bet ir gyvenime.

Gerai arba nieko

Mano žodyne nėra žodžio *chaltūra*. Rimas Tuminas įdiegė: kad ir ką darytum, turi atiduoti maksimumą savęs. Todėl kartais labai nesmagu girdėti žmones vertinant: „Ai, čia kaltūra, čia tik serialas...“

Kad ir kaip suksiesi...

Nežinia kodėl visi iš manęs tikisi linksmybių. Net kai vaidinu rimtas scenas.

„Domino“ teatre rodomas „Pats geriausias šou“, iš atskirų numerių sudarytas spektaklis. Jame kiekvienas aktorius turi atvirumo valandėlę ir gali daryti, ką nori: dainuoti, šokti. Aš išsikeliu sau užduotį: įrodysiu, kad galiu vaidinti ne tik komedinius, bet ir labai rimtus vaidmenis. Stoviu prieš publiką, nuoširdžiai verkiu ir visiems aiškinu, kad noriu suvaidinti rimtą personažą. O salė kad juokiasi, kad juokiasi.

Mano dukra po kiekvieno spektaklio klausia:

– Ir kada tu suvaidinsi ką nors normalaus?

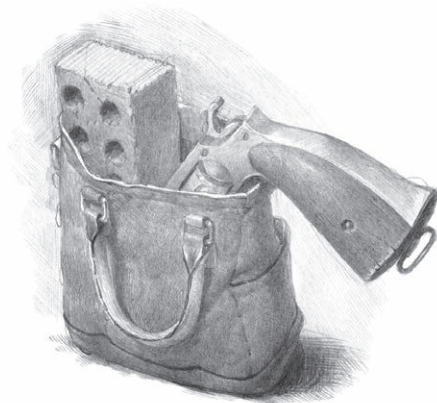
(Ne)suvaidintas stresas

„Domino“ teatre vyksta spektaklis „Vyras po padu“. Andrius Bialobžeskiš vaidina mano vyrą. Jis sėdi kalėjime, o aš jau gyvenu su kitu; grįžta jis iš kalėjimo į savo namus, o kambarys tuščias. Aš turiu išeiti iš dušinės išsimaudžiusi, šlapia galva, ir pamatyti jį. Taip turi būti. Tačiau užkulisiuose užsiplepu su kolegomis ir staiga susivokiui, kad jau seniausiai turiu būti scenoje. O Dieve! Strimgalviais dumiui tenai.

Kol manęs nebuvo, Bialas improvizavo: įsipylė arbatos, apžiūrėjo virtuvę, juk seniai nebuvo namie, atsisėdo ir laukia. Pašaukti manęs negali, nes neliktų staigmenos. Atlėkiau visa uždususi. Scena išėjo labai tikroviška. Stresas man pasitarnavo vaidinant išgąstį.

Šmaikštuoliai

„Domino“ teatre kartais iškrečiam vienas kitam kokį pokštą. Būdavo, Juozas Gaižauskas įkiša Larisai Kalpokaitei į rankinę kokį sunkų daiktą, tai plytą, tai pistoletą. Vaidinam detektyvą, Larisa scenoje atsidaro rankinę, o joje pistoletas. Iš karto tampa įtariamąja.

Iš karto tampa įtariamąja

Dabar Larisa jau atsargesnė, prieš kiekvieną spektaklį patikrina, ar kas vėl ko neįkišo.

Abejonės prieblandoje

Pats bjauriausias dalykas kine arba serialuose yra bandymai, kitaip tariant, *kastingai*.

Pakvietė mane pasibandyti serialui „Juodosios našlės“. Savo automobiliu atvažiuoju nurodytu adresu prie kažkokio biuro. Mane pasitinka baisiai keistas žmogus, nepanašus nei į prodiuserį, nei juo labiau į režisierių. Pradarau savo mašinos langelį.

– Važiuosim į kitą vietą, sekite paskui mane, – paliepia jis.

Važiuojam, važiuojam, aš riedu jam iš paskos. Privažiuojam lyg ir garažus, lyg ir angarus, o gal apleistus loftus. Vedasi jis mane pro kažkokias metalines duris, lipam apleistais laiptais, įeinam į pritemdytą patalpą. Kampe įjungta filmavimo kamera, aplink kažkokių rūbų prikabinėta, režisierius ilgai žiūri į mane. Neįauki ilga pauzė... Duoda tekstus man ir kažkokiai padėjėjai, kuri stovės už kameros ir mėtys man replikas už būsimą partnerį. Atmosfera baisiai keista, viskas kaip netikra, sulėtinta. Susinervinu, galvoju: turbūt filmuoja slapta kamera, įvilioję į spąstus. Buvau paprašyta suvaidinti sceną vienaip, kitaip. Galvoju: ir kas mane jiems pakišo? Vėliau niekas nė nepaskambino. Tik po kurio laiko pamačiau, kad tas serialas iš tikro eina, tik be manęs.

Antrininkė

Didžiulis iššūkis man buvo televizijos projektas „Pakartok“, nors parodijos – mano arkliukas. Kai pasiūlė dalyvauti antrame projekte (tęsinyje), jau žinojau, kas manęs laukia, kad teks plušėti nuo ryto iki vakaro, susigyventi su tais žmonėmis, kuriuos turi atkartoti, ir užmiršti savąjį gyvenimą. Pirmame projekte sekėsi gerai (pati savimi stebėjau), aš tapau nugalėtoja, ir vis dėlto ketinau atsisakyti. Tačiau pasvarsčiusi pasilikau, nes labai norėjau atkartoti Agnė Jagelavičiūtę (o jei pasiseks, ir Juozą Erlicką).

Apie tą projektą galėčiau kalbėti valandų valandas. Aš jam rimtai ruošiausi: iš pradžių klausydavausi, ką žmogus šneka, kaip formuluoja mintis, paskui – jo balso skambesio, melodijos, ar jis žodžius išdainuoja, ar kapoja skiemenis. Tada išjungusi garsą stebėdavau, kaip gestikuluoja, koks žvilgsnis. Ir viską kartodavau, kartodavau. Po kurio laiko susitapatindavau su žmogumi taip, lyg jis būtų mano dalis. Ir kai susitikdavom gyvai, nė vienas neišsakė priekaištų; atvirksčiai, visi mane gyrė. Atkartodama žmogų aš jaučiu jam pagarbą, jokių būdu nesakau to, ko jis nėra kalbėjęs, jokių išgalvotų improvizacijų. Aš tiesiog kopijuojau jį tokį, koks yra, ir to visiškai gana. Netgi tapdavau to žmogaus advokate, tarkim, galėdavau paaiškinti, kodėl Šustauskas kaip tik toks, o ne kitoks. Kai imdavau mąstyti kaip kitas, to kito žmogaus elgesio logika man pasidarydavo suprantama ir pateisinama.

Sunkiausia man buvo vaizduoti Roką Žilinską. Jo kalbėsena – tikra ekvilibristika. Suprasdavau, ką jis kalba, bet kai reikėdavo prabilti kaip Rokas, aš nesugebėdavau. Sukdamasi iš padėties ėmiau užsirašinėti jo interviu ir analizuoti. Rokas buvo labai apsiskaitęs žmogus, kalbėdavo velniškai ilgais įmantriais sakiniais, vis aplipdydamas naujais žodelyčiais. Ir aš supratau, kad man reikia elgtis taip pat: lipdyti naujus žodžius ir lipdyti, taip ir nebaigiant sakinio.

Įkūnijau daug žinomų žmonių: Vytautą Šustauską, Agnę Jagelavičiūtę, Egidijų Dragūną, Roką Žilinską, Juozą Erlicką.

(**Aut.:** Antrąjį „Pakartok“ sezoną Ineta vėl laimėjo pirmą vietą.)

„**M**uzikinė kaukė“

„Muzikinė kaukė“ man buvo kaip ledinis dušas. Daugiau nė už ką nesutikčiau dalyvauti. Buvau įpratusi viską daryti poroje su Devidu, mudviem apsitariant, o čia teko spręsti vienai pačiai. Dainavimas man nėra mylima veikla.

Džilda ir Orestas

Mudu su Aisčiu Mickevičium buvom pakviesti į televizijos projektą „Žvaigždžių duetai“. Išsirinkom vardus: Džilda ir Orestas. Apsirengėme beskoniais drabužiais, kol mus grimavo, sugalvojom kalbėjimo manierą ir netrukus šnekėjom taip, lyg būtume drauge nugyvenę trisdešimt metų. Kai kūrėm mūsų bendro gyvenimo istorijas, visa *grimiorke* lūžo iš juoko. Iškart davėm interviu, paskui klausydamiesi įrašo negalėjom atsistebėti: nerepetavę šnekėjom taip, lyg vienas apie kitą viską žinotume.

Kai projektas baigėsi, žmonės ėmė rašyti mums laiškus: „Kur dingot? Norim jus matyti.“ Ir mes patys nenorėjom užmiršti savojo Džildos ir Oresto dueto. Neturėdami jokio užsakymo, ėmėm gausinti garderobą, aš prisipirkau batukų, blizgančių suknelių, Orestas kostiumų. Aplankėm ne vieną padėvėtų rūbų parduotuvę, *kaifavau* rinkdamasi rankinukus, „deimantinius“ papuošalus, perukus.

Ilgai laukti nereikėjo – žmonės ėmė kviesti mus į šventes.

Tik ženklų žingsnį, tik nukreipk savo mintis norima linkme, ir iš karto sulauksi atsako.

Guzas atminimui

Filmas „Klasės susitikimas“ prasideda scena, kai mudu su Kirilu Glušajevu gulime lovoje.

Ta scena buvo filmuojama paskutinė. Viskas ėjosi sklandžiai, tik staiga lipdama laiptais už kažko užsikabinau ir nudardėjau žemyn. Tikrai galėjau užsimušti. Matau, tiesiog akyse ant kaktos kyla guzas. Mikliai užgrimavom ir puolėm filmuotis, kad to guzo nebūtų matyti.

Tikras klasės susitikimas – su gumbu kaktoje. Užtat yra ką prisiminti.

Namudinė erotika

Man teko įgarsinti knygą „Penkiasdešimt pilkų atspalvių“. Tai buvo pirmas kartas, kai garsinau, o dar tema ypatinga. Ir darbo sąlygos išskirtinės, namudinės. Garsinau mažame butelyje ant *sofkės*, visa

apdėta pagalvėmis, kad jos sugertų pašalinius garsus, mat bute virš „studijos“ šėliodavo vaikai. Kai jie rytą imdavo bėgioti pirmyn atgal ir šokinėti, bildėdavo taip, kad tekdavo daryti pauzes. Įsivaizduokit: erotika liejasi per kraštus, o viršuje vaikai duodasi kaip patrakę. Buvo labai juokinga.

Simpatijos

Labai nustebau, kai vaikai išrinko mane mylimiausią aktore.

Vedžiau renginį „Vaikų balsas“ vilkėdama kaip Elza iš „Ledo šalies“: žydra suknelė, šviesūs plaukai supinti į ilgą kasą. Vaikai būriais lakstė iš paskos ir norėjo su manimi fotografuotis. Nė neįsivaizdavau, kad personažas gali taip paveikti. O užkariauti vaikų simpatijas labai nelengva!

(**Aut.:** 2017 metais „Žmonių“ žurnalo Ineta buvo išrinkta mylimiausią aktore.)

Durys ir gėlės

Per savo gimtadienį vaidinau spektaklyje „Boeing boeing“ (rež. Simonas Aškelavičius). Dekoracijos ten su labai daug durų. Finale turim išeiti kiekvienas pro savas duris ir nusilenkti publikai.

Ir tą kartą visi nusilenkėm, išėjom, uždarėm duris. Tačiau aplodismentai netilo, ir teko grįžti į sceną. Išeinu pro savąsias duris ir, kaip įprasta, atsisėdu ant sofos. Laukiu, kol įžengs kiti ir atsisės greta manęs, bet kolegų kažkodėl nesirodo.

Klaipėdos Žvejų rūmų salė didžiulė, žiūrovai ploja man vienai. O man taip nejauku.

Staiga visi aktoriai išeina pro duris nešini gėlėmis. Pasirodo, buvo sumanę taip pasveikinti mane su gimtadieniu.

Ineta Stasiulytė ...

